

Het modernisme

Het modernisme (1880-1955) als begrip groepeert een aantal bewegingen in de architectuur – art nouveau, functionalisme, het nieuwe bouwen, futurisme – die zich vanaf 1880 inzetten voor een eigentijdse en functionele architectuur. Vanaf de 19de eeuw zetten een aantal architecten zich fel af tegen de architectuur van die tijd. Hun voornaamste kritiek was dat architectuur teveel vertrok vanuit een academische houding die gebaseerd was op het bestuderen en kopiëren van historische stijlen. Architectuur werd vooral vanuit een representatieve functie benaderd. Zo ontstonden de neorenaissance, neogotiek, neobarok enz. Architecten als Adolf Loos, Petrus Berlage, Frank Lloyd Wright, Henry van de Velde en later Le Corbusier en Mies van de Rohe verzetten zich fel tegen deze oppervlakkige en conservatieve houding. Zij zochten aansluiting en inspiratie bij de culturele en technische vernieuwingen van hun eigen tijd. Zij ontwierpen architectuur, maar ook meubels en voorwerpen op een meer functionele, technische en vernieuwende wijze. Architecten organiseerden zich internationaal op scholen als het Bauhaus, tijdens congressen zoals het CIAM (Congrès Internationaux d'Architecture Moderne) en tijdens woningbouwmanifestaties. De initiatieven waren gebaseerd op een positieve en optimistische houding en vanuit de overtuiging dat architectuur de wereld kon verbeteren en "dat de snel groeiende kennis en technische vaardigheden de maatschappij in rechte lijn naar de vooruitgang brachten". (6)